

Platforma wyborcza KPN (1980)

Spis treści:

I. Cel nadrzędny: niepodległość państwa i narodu.	2
2. Nasz udział w wyborach.....	2
3. Program wyborczy Konfederacji Polski Niepodległej.....	3
I. Ustrój państwowy.....	4
II. Polityka zagraniczna.	5
III. Polityka wewnętrzna: sprawy oświaty i kultury.....	8
IV. Polityka gospodarcza i społeczna.	9
V. Historyczna alternatywa.....	12

1. Cel nadrzędny: niepodległość państwa i narodu.

Deklaracja Ideowa KPN określa jasno cel nadrzędny, jaki przyświeca konfederacji Polski Niepodległej: odzyskanie niepodległości państwowej i narodowej przez Polskę i utworzenie na miejsce PRL suwerennej Trzeciej Rzeczypospolitej - prawnej i moralnej kontynuatorki Pierwszej (istniejącej do 1795 roku) i Drugiej (powstałej w 1918 roku). Będzie to państwo demokratyczne, sprawiedliwe, stanowiące wspólną własność wszystkich Obywateli. Cel ten można osiągnąć tylko drogą usunięcia dominacji radzieckiej nad Polską i uzurpatorskiej dyktatury PZPR. PRL jest bowiem formą radzieckiego władztwa nad Polską, zaś PZPR jest głównym instrumentem radzieckiej dominacji. Droga do odzyskania niepodległości jest długa i trudna. Postawiony cel będzie można osiągnąć tylko w warunkach stopniowego angażowania się społeczeństwa polskiego w działania na rzecz niepodległości i skupienia najbardziej aktywnych środowisk w Konfederacji Polski Niepodległej oraz prowadzenia realistycznej polityki uwzględniającej warunki czasu, wykorzystującej wszystkie pojawiające się szanse, unikające niewykalkulowanego ryzyka i odważnie eskalującej działania. Sposoby i warunki naszych działań określa rzeczywistość historyczna, w której przyszło nam funkcjonować. KPN nie uznaje PRL za suwerenną polską państwowość i odmawia jej mandatu moralnego, prawnego i społecznego - lecz dostrzega w PRL ważny element istniejącej rzeczywistości polskiej. Tocząc polityczną walkę z rządzącym aparatem PZPR uważamy za konieczną i usprawiedliwioną wykorzystywać wszelkie godziwe możliwości, zwłaszcza prawne, jakie istnieją w PRL. Z takich założeń wynikała nasza decyzja wzięcia udziału w wyborach do Sejmu PRL.

2. Nasz udział w wyborach.

Wybory do Sejmu i Rad Narodowych PRL odbędą się w oparciu o niedemokratyczną ordynację wyborczą, sprzeczną nawet z obowiązującymi w PRL normami Konstytucji PRL oraz Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Przeprowadzone zostaną tak, aby wyborcy mogli głosować jedynie na kandydatów Frontu Jedności Narodu, ustalonych bezpośrednio przez PZPR. Kierownictwu PZPR wybory są potrzebne dla stworzenia propagandowej fasady. Pragnie ono zdyskontować masowy udział w głosowaniu (wynikły z bierności społeczeństwa i braku jego poczucia siły) jako rzekome poparcie narodu polskiego dla FJN i stojącej za nim PZPR. Świadoma tego

wszystkiego Konfederacja Polski Niepodległej postanowiła jednak wystąpić w wyborach do Sejmu PRL przeciwko systemowi i linii politycznej PZPR. Ponieważ komunistyczne władze nie dopuszczą do prawdziwych wolnych wyborów, KPN symbolicznie zgłasza tylko kilku kandydatów. Reprezentować oni będą przedstawiony niżej program wyborczy KPN, zawierający ograniczone cele, możliwe do realizacji w warunkach PRL, a przybliżające Polskę do celu zasadniczego, jakim jest utworzenie niepodległej Rzeczypospolitej. Zdajemy sobie sprawę, że zgłoszeni przez KPN kandydaci na posłów najpewniej nie zostaną umieszczeni na listach wyborczych, że spotkają ich represje, może zostaną uwięzieni. W odwet za zgłoszenie kandydatów i programu wyborczego KPN przeciwko kandydatom i programowi wyborczemu FJN - dojdzie do kolejnej fali represji wobec Konfederacji Polski Niepodległej. Jesteśmy na to przygotowani i nie boimy się takiego rozwoju wydarzeń. Zgłoszenie programu i kandydatów KPN do wyborów jest jednak niezbędne przynajmniej z dwóch przyczyn. Zada oczywisty kłam głoszonej od lat tezie PZPR, że jest ona jedyną partią, która może rządzić w Polsce, że stworzyła rzekomo odpowiadający Polakom program. Po drugie - niedopuszczenie przez władze PRL do rzeczywistego wyboru przez społeczeństwo między kandydatami i programem KPN a kandydatami i programem FJN, a także represje przeciwko KPN udowodnią całemu społeczeństwu i światowej opinii publicznej, że totalitarna PZPR rozstrzygnęła wyniki głosowania arbitralnie, wcześniej niż wyborcy udadzą się do urn. W tych warunkach udział w głosowaniu stanie się bezprzedmiotowy, a także szkodliwy społecznie. Jasne stanie się też, dlaczego komunistyczne władze nie pozwalają społeczeństwu wybierać między KPN a FJN (PZPR); kierownictwo PZPR doskonale zdaje sobie sprawę z tego, że wolne wybory wygrałaby Konfederacja Polski Niepodległej.

3. Program wyborczy Konfederacji Polski Niepodległej.

Program wyborczy KPN zawiera cele ograniczone, możliwe do realizacji w warunkach ustrojowych, politycznych i międzynarodowych PRL. Osiągnięcie tych celów będzie jednak wyraźnym postępem, ułatwi przyszłe działania i przybliży Polskę do celu zasadniczego - utworzenie niepodległej Rzeczypospolitej, na miejsce satelickiej PRL.

I. Ustrój państwowy.

1. Głównym zadaniem nowo wybranego Sejmu powinno być pilne opracowanie i uchwalenie Tymczasowej Konstytucji, normującej najważniejsze kwestie funkcjonowania państwa w okresie przejściowym. W oparciu o postanowienia Tymczasowej Konstytucji należy dokonać reorganizacji aparatu władzy oraz przeprowadzić wolne i nieskrępowane wybory do Sejmu Ustawodawczego, który opracuje i uchwali stałą już Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej (RP).

2. Tymczasowa Konstytucja nie może zawierać postanowień: - ograniczających w czymkolwiek suwerenność państwa i swobodę jego działań wewnętrznych i międzynarodowych, - przyznających uprawnienia państwowe lub uprawnienia nadzoru nad działalnością władz państwowych i administracyjnych - partii politycznej (np. PZPR) czy formacji pozornie ponadpartyjnej (np. FJN), - ograniczających prawa obywateli lub prawa powoływanych przez obywateli związków, partii i stowarzyszeń ze względu na wyrażane przez nich przekonania światopoglądowe, moralne, religijne, polityczne, społeczne, naukowe, kulturowe i inne, bądź też dyskryminację obywateli z racji ich pochodzenia, wyznania, narodowości, przekonań, wykształcenia czy przynależności społecznej.

3. Ponieważ wiara katolicka jest wyznaniem przytłaczającej większości Polaków, a Kościół Katolicki od tysiąca lat związany jest nierozzerwalnie z Polską - Tymczasowa Konstytucja powinna wyrażać stan powszechnego szacunku dla Kościoła Katolickiego, uznanie narodowej i moralnej roli, jaką spełnia, oraz potwierdzać jego publiczno-prawny charakter. Powyższe nie pozostaje w sprzeczności z wymagającą konstytucyjnego potwierdzenia zasadą wolności sumienia i wyznania oraz równych praw dla wszystkich - niezależnie od wyznania, czy też jego braku.

4. Integralną częścią Tymczasowej konstytucji powinno być potwierdzenie wszystkich praw człowieka i obywatela, tak jak je ujmują Międzynarodowe Pakty Praw Człowieka. W oparciu o Tymczasową Konstytucję, Sejm powinien opracować i uchwalić ustawy regulujące szczegółowe przestrzeganie każdego z praw człowieka i obywatela. W pierwszej kolejności należy wydać ustawy normujące i gwarantujące korzystanie z następujących praw obywatelskich:

- a) wolność wyznania, wolność przekonań, wolność badań naukowych, twórczości literackiej i artystycznej,

- b) wolność słowa oraz nieskrępowanego działania systemu wolnej prasy i wszystkich środków masowego przekazu, wraz z zapewnieniem możliwości korzystania ze środków technicznych potrzebnych do realizacji wolności słowa,
- c) wolności powoływania przez obywateli związków, partii, stowarzyszeń i innych zrzeszeń o charakterze światopoglądowym, politycznym, społecznym, kulturalnym i innych, oraz warunki ich nieskrępowanego funkcjonowania,
- d) równość wobec prawa wszystkich partii i stronnictw politycznych,
- e) wolne wybory - zapewniające równe prawa wszystkich grup obywatelskich i partii w zgłaszaniu programów i kandydatów, popularyzowaniu ich oraz kontroli aktu głosowania i obliczania głosów.

5. Wychowanie młodego pokolenia, rozwój oświaty i nauki, twórczość literacka i artystyczna, rozwój i upowszechnianie kultury, wymiana myśli między Polakami i między Polską a całym światem, nie mogą być poddane jakimkolwiek restrykcjom, a w szczególności nie mogą być normowane wymogami jednej ideologii, programu politycznego, czy teorii społecznej.

6. Należy przywrócić powszechny szacunek polskim siłom zbrojnym. Żołnierz Polski, w tradycji narodowej stał się uosobieniem najwyższej ofiarności w walce o niepodległy byt. Dlatego wojsko polskie i dziś nie może być używane przeciwko Obywatelowi i Ojczyźnie, nie może służyć celom jakiegokolwiek partii politycznej, ani ulegać presji politycznej, nie może być podporządkowane dowódcom niepolskim, ani pozapolskim ośrodkom dyspozycji. Miłość Ojczyzny, honor i wierność wartościom narodowym, ofiarność i gotowość do poświęceń w obronie Polski, niezależność i dziedziczenie całej tradycji wojskowej Polaków - powinna cechować całe Siły Zbrojne.

7. Należy wydobyć kraj z narastającego chaosu i zaprowadzić w całej pełni porządek moralny, porządek społeczny oraz porządek w funkcjonowaniu państwa, administracji oraz gospodarki.

II. Polityka zagraniczna.

1. Polityka zagraniczna Polski ma wynikać z zasad moralności i sprawiedliwości międzynarodowej, dążenia do zachowania pokoju i popierania prawa każdego narodu do nieskrępowanego przez innych rozwoju, oraz musi realizować polski interes narodowy.

2. Przynależność Polski do ugrupowań międzynarodowych oraz umowy międzynarodowe muszą być zgodne z interesem Polski i nie mogą przedkładać nad niego interesu innych państw lub ugrupowań międzynarodowych. W wykonaniu tej zasady konieczne jest m.in: - zbadanie wszystkich umów między Polską a ZSRR i doprowadzenie ich do stanu zgodnego z wyżej podaną zasadą, - wyjaśnienie zasad przynależności Polski do Paktu Warszawskiego i Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej. Warunkiem dalszej przynależności Polski do paktu Warszawskiego musi być rygorystyczne przestrzeganie zasady, że państwa-strony tego układu zobowiązane są do udzielania sobie pomocy militarnej wyłącznie w Europie, wyłącznie na niewątpliwy wniosek legalnego rządu kraju napadniętego przez inne państwa i wyłącznie w warunkach niesprowokowanej agresji, przy czym ocena, czy jest to rzeczywiście niesprowokowana agresja, zależy wyłącznie od rządu polskiego. Próba podjęcia działań sprzecznych z tymi zasadami, a w szczególności podjęcie przez państwo, czy państwa Paktu Warszawskiego działań agresywnych, takich jak interwencja w Czechosłowacji w 1968 roku - automatycznie spowodują wystąpienie Polski z tego układu. Warunkiem dalszej przynależności Polski do RWPG jest odrzucenie zasady nadrzędności interesu tzw. wspólnoty socjalistycznej nad interesami narodowymi poszczególnych państw członkowskich, zaprzestanie formowania ponadnarodowego ośrodka dyspozycji gospodarczo-politycznych, a podejmowanie działań zgodnych z narodowymi interesami państw, wynegocjowanych w warunkach całkowitej niezależności i równości.

3. Polityka zagraniczna Polski powinna prowadzić do: - tworzenia warunków międzynarodowych zapewniających Polsce należyty rozwój i bezpieczeństwo, - poszanowanie pokoju światowego, bezpieczeństwa i sprawiedliwości międzynarodowej, likwidacji podziału świata na bloki i strefy wpływów. Podstawowym warunkiem zachowania pokoju i bezpieczeństwa w Europie jest uzgodnione i kontrolowane wycofanie wszystkich obcych wojsk na własne terytoria; zachowania - na zasadach wzajemności - przyjacielskich i dobrosąsiedzkich stosunków ze wszystkimi narodami i państwami sąsiadującymi z Polską, a także ze wszystkimi pozostałymi państwami i narodami, - spełniania dobrych usług w stosunkach między przeciwstawnymi blokami i wielkimi mocarstwami. Układy sojusznicze z ZSRR i udział Polski w Pakcie warszawskim i RWPG nie powinny stać na przeszkodzie w rozwoju przyjaznych i obustronnie

korzystnych stosunków z innymi wielkimi mocarstwami, zwłaszcza Stanami Zjednoczonymi, Wielką Brytanią, Chińską Republiką Ludową i Japonią, oraz państwami innych ugrupowań, zwłaszcza NATO, - powstrzymania lub cofnięcia wszelkich aktów agresji i interwencji wobec innych państw, również wówczas, gdy aktów tych dopuściły się państwa związane układami sojuszniczymi z Polską. W szczególności polityka Polski winna dążyć do cofnięcia interwencji wietnamskiej w Kambodży i interwencji radzieckiej w Afganistanie - co mogłoby nastąpić w wyniku porozumień międzynarodowych zawartych tak, aby nie naruszyć niczyjego prestiżu i niczych usprawiedliwionych interesów oraz zapewnić narodom pełne prawo do samostanowienia o swoim losie i należyłą pomoc międzynarodową do odbudowy. Konieczne jest również doprowadzenie do wycofania wszystkich obcych wojsk, które na cudzym terytorium znalazły się w wyniku interwencji, niezależnie od tego, kiedy ta interwencja nastąpiła, - powszechnego uznania prawa Niemców do zjednoczenia i życia w jednym państwie. Realia międzynarodowe powodują, że zjednoczenie Niemiec może nastąpić w wieloetapowym procesie, który będzie częścią ogólnego procesu likwidacji podziałów i zjednoczenia całej Europy Ojczyzn - niepodległych i odrębnych. Zjednoczone Niemcy powinny przyjąć na siebie ograniczenia militarne oraz uznać nienaruszalność istniejących granic, w tym granicy na Odrze i Nysie. Należy dążyć do trwałego pojednania polsko-niemieckiego w duchu listu Episkopatu Polskiego do Episkopatu Niemieckiego w tysiąclecie Chrztu Polski. - łagodzenie konfliktów międzynarodowych, jeśli mogą naruszyć pokój europejski i światowy. W szczególności, postępując z równym zrozumieniem i życzliwością dla obu stron tragicznego konfliktu na Bliskim Wschodzie - Polska powinna oddziaływać na takie jego rozwiązanie pokojowe, które gwarantować będzie bezpieczne istnienie narodu i państwa Izrael na obszarze, który ożywił wysiłkiem kilku pokoleń, poszanowanie praw, interesów i bezpieczeństwa wszystkich narodów i państw arabskich, oraz uznanie prawa do ojczyzny dla wszystkich ludzi, którzy na tym terytorium urodzili się albo żyją obecnie. Istnienie państwa Izrael nie może być wykorzystywane przeciwko tym Żydom, którzy zgodnie z prawem człowieka dobrowolnie wybrali, bądź też chcą wybrać, miejsce zamieszkania na terenie jakiegokolwiek innego kraju.

III. Polityka wewnętrzna: sprawy oświaty i kultury.

1. Należy w pełni przywrócić praworządność. Działalność władz i organów administracji państwowej, terenowej, samorządowej i gospodarczej może odbywać się wyłącznie w granicach wyraźnie określonych przez ustawy i podlegać kontroli prawnej i społecznej. Stosowanie przepisów niezgodnych z postanowienia ustaw, ograniczających je, bądź wydanych bez ustawowego umocowania, czy też niezgodnie z ich duchem i intencją ustawodawcy - powinno być natychmiast i przykładowo karane.

2. Słuszność każdego przypadku pozbawienia lub ograniczenia wolności obywatela bez wyroku sądowego - powinna być zbadana przez sąd w jawnym postępowaniu procesowym.

3. Obywatel powinien mieć możliwość zaskarżenia przed sądem każdej decyzji i działania władz i organów administracji, jeśli naruszają jego uzasadniony interes.

4. W całej rozciągłości powinna być stosowana zasada, że obywatelowi wolno jest czynić wszystko, czego w sposób wyraźny nie zabrania ustawa.

5. Natychmiast zlikwidować wszelkie relikty okresu stalinowskiego, takie jak Służba Bezpieczeństwa - bezpośredni kontynuator UB, urzędy kontroli prasy, publikacji i widowisk oraz radiostacje zagłuszające. Powinny zostać unieważnione wszystkie przepisy administracyjne, zabronione praktyki ograniczające wolność i swobodę poruszania się i swobodnego wyboru miejsc zamieszkania przez obywateli, w tym również wyjazdów za granicę - czasowo i na stałe.

6. Wszystkie istniejące organa samorząd i terytorialnego, środowiskowego, gospodarczego, oraz spółdzielczego i spółdzielnie pracy powinny z udziałem wszystkich uprawnionych bądź członków, dokonać demokratycznego wyboru swych władz - pod rygorem natychmiastowego rozwiązania. Władze administracyjne powinny zapewnić wszelkie ułatwienia dla powstania nowych samorządów, spółdzielni oraz związków, zrzeszeń i stowarzyszeń społecznych.

7. Należy zreformować system oświatowy, w taki sposób, aby nauka w obowiązkowej szkole powszechnej trwała przez lat dwanaście, z czego przez lat dziewięć w szkole podstawowej ogólnokształcącej, a przez następne trzy lata w szkole średniej ogólnokształcącej lub zawodowej. O nauce w szkole średniej ogólnokształcącej lub zawodowej powinny decydować wyłącznie aspiracje, zainteresowania i

zdolności ucznia. Zadaniem szkoły powszechnej ma być przede wszystkim rozwijanie osobowości ucznia.

8. Uczniowie szkół powszechnych mogą pobierać lekcje religii za zgodą swych rodziców. Od decyzji większości rodziców zależy, czy nauka religii powinna odbywać się w szkole w ramach normalnych zajęć, czy też poza szkołą.

9. Wszystkim chętnym maturzystom należy umożliwić pobieranie nauki w szkołach wyższych. Wymaga to reformy szkolnictwa wyższego.

10. Należy zlikwidować faktyczny państwowy monopol wydawniczy oraz monopol posiadania zakładów poligraficznych. Trzeba podjąć natychmiastowe kroki zmierzające do szybkiego - przynajmniej dostatecznego - wzrostu ilości wydawanych książek i ich nakładów.

11. Konieczna jest całkowita reforma systemu produkcji filmów, działalności teatrów oraz innych zespołowych form twórczości, aby uniezależnić je pod względem ideowym i artystycznym od władz państwowych i przekazać dyspozycje nad nimi samym twórcom.

IV. Polityka gospodarcza i społeczna.

1. Nadrzędnym celem gospodarki narodowej jest zaspokajanie rosnących potrzeb obywatela i całego społeczeństwa. Celowi temu podporządkowane być muszą wszelkie działania ekonomiczne, inwestycje, handel zagraniczny itp. Zaspokajanie potrzeb narodu nie jest ekwiwalentem za dobrą pracę obywateli, lecz racją bytu prowadzenia gospodarstwa narodowego.

2. Należy zrationalizować nacjonalizację przemysłu i innych dziedzin gospodarki, ograniczając ją do wielkich, kluczowych zakładów pracy. W przemyśle drobnym, budownictwie, handlu i usługach trzeba umożliwić tworzenie zakładów będących własnością poszczególnych obywateli, bądź powołanych przez nich spółek.

3. Konieczne jest zniesienie centralnego planowania dyrektywnego oraz rozwiązanie większości ministerstw gospodarczych i Komisji Planowania. Rząd zrezygnuje ze szczegółowego kierowania procesami gospodarczymi ograniczając się do stosowania interwencjonizmu gospodarczego w postaci pieniądza, kredytów, podatków, ceł i polityki cenowej. Długookresowe kierunki rozwoju wytyczać będzie Rada Rozwoju Gospodarstwa Narodowego. Przedsiębiorstwa państwowe - poza zakładami użyteczności publicznej, takimi jak kolejki czy łączność - zostaną uwolnione od ciężaru ingerencji planu centralnego i otrzymają samodzielność działania. Powołane w tych

przedsiębiorstwach samorządy pracownicze powoli przejmą rolę uspołecznionego właściciela. Przedsiębiorstwa prowadzi będą działalność gospodarczą na własny rachunek i ryzyko, co zmusi je do zwiększenia wydajności i efektywności. Państwo popierać będzie konkurencję między przedsiębiorstwami, tak aby przyniosło to jak największą korzyść społeczeństwu.

4. Należy przywrócić właściwą rolę rynkowi towarów i usług - jako obiektywnemu mechanizmowi dostosowania struktury produkcji i podaży do struktury popytu, a także przywrócić pieniądzu rolę powszechnego ekwiwalentu towarów i usług.

5. Koncepcja jest reorganizacja systemu bankowego. Należy przywrócić Bank Polski, jako bank emisyjny, zapewniając mu pewną niezależność od rządu. Pod kierunkiem Banku Polskiego trzeba możliwie szybko doprowadzić do wymienialności złotego. Powołany zostanie rynek kapitałowy w celu finansowania rozwoju przedsiębiorstw. System podatkowy oparty będzie na podatkach dochodowym i majątkowym, przy zniesieniu w zasadzie podatku obrotowego oraz pozbawieniu polityki podatkowej, charakteru narzędzia walki klasowej.

6. Należy znieść państwowy monopol handlu zagranicznego. Konieczne jest pełne zlikwidowanie obecnego deficytu handlowego i dokonania konwersji długów zagranicznych, przy czym trzeba odmówić spłaty kredytów udzielonych wyraźnie w złej wierze - dla podtrzymania władzy komunistów nad Polską. Wymiana handlowa powinna być bardziej zróżnicowana ekonomicznie, a w szczególności należy podjąć starania o zbliżenie się handlowe do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej.

7. Produkcja rolna powinna być oparta na nowoczesnym, indywidualnym rolnictwie rodzinnym, przy zapewnieniu mu najlepszych, bieżących i perspektywicznych możliwości rozwoju. W szczególności należy zmniejszyć obciążenia finansowe wsi, zapewnić dostateczne kredyty i zaopatrzenie materiałowe, techniczne, popierać sensowne scalanie gruntów i powiększanie obszaru gospodarstwa przez racjonalne ceny na produkty rolne i środki produkcji dla rolnictwa, zapewnić rentowność gospodarki i jej należytą rangę. Deficytowe państwowe gospodarstwa rolne będą rozwiązane, a ziemia przekazana prawdziwym rolnikom. Poparcie dla indywidualnych gospodarstw powinno być rozszerzone także na autentyczne spółdzielnie produkcyjne oraz samorządne, spółdzielcze formy zaopatrzenia i zbytu.

Konieczne jest szybkie podniesienie cywilizacyjnych warunków życia na wsi.

8. Konieczne jest zahamowanie inflacji pieniądza i przywrócenie równowagi rynkowej. Trzeba dokonać kompleksowej reformy płac i cen. Płace realne powinny wzrosnąć w odczuwalnym stopniu, przy czym w pierwszym okresie należy doprowadzić do wzrostu zarobków wszystkich zatrudnionych, a w drugim okresie do dalszego podniesienia płac w ważnych służbach społecznych (nauczyciel, służba zdrowia). Ustalanie płac i ich korygowanie będzie dokonywane przez umowy zbiorowe, swobodnie wynegocjowane przez pracobiorców i pracodawców. Środki na podwyżkę płac realnych zostaną uzyskane dzięki ograniczeniu wydatków na narzucone Polsce, a nie wynikające z jej potrzeb zbrojenia, likwidacji nieekwiwalentnych świadczeń na rzecz Związku Radzieckiego i innych krajów, wstrzymaniu dotacji dla wyrównania deficytu nieefektywnie prowadzonych przedsiębiorstw oraz zmniejszeniu niepotrzebnie rozbudowanej biurokracji.

9. Trzeba stworzyć warunki dla pełnego rozwoju indywidualnego rzemiosła i przywrócić mu społeczny szacunek. Spółdzielcze przedsiębiorstwa handlowe i usługowe powinny odzyskać autentyczny charakter swobodnych zrzeszeń członków, m.in. przez uwolnienie ich od kurateli państwowej oraz dostosowanie ich skali do możliwości spółdzielczego działania. Należy umożliwić i popierać nieskrępowany rozwój prywatnego handlu i usług.

10. Naczelnym zadaniem polityki społecznej musi być rzeczywiste rozwiązanie problemu mieszkaniowego w miastach i na wsi. W tym celu trzeba zwiększyć potencjał budownictwa mieszkaniowego, aby rocznie budować pół miliona mieszkań, co pozwoli w ciągu dziesięciu lat zaspokoić potrzeby. Rozwój budownictwa połączony być musi z rekonstrukcją miast i powstrzymaniem dewastacji ich zabytkowych centrów. Radykalnej poprawie ulec musi kompleksowa ochrona środowiska naturalnego - miejsca bytowania człowieka i narodu.

11. Konieczne jest dźwignięcie służby zdrowia na poziom odpowiadający potrzebom narodu. Wymaga to reformy organizacji służby zdrowia i zwiększenia nakładów, tak aby zapewnić każdemu obywatelowi należyte leczenie szpitalne, ambulatoryjne i domowe. W tym - dostarczenie wszystkich potrzebnych leków.

12. Funkcje opiekuńcze państwa muszą być uzasadnione. Wymaga to wprowadzenia płacy rodzinnej, tak

aby zarobki ojca rodziny wystarczyły do utrzymania żony i dzieci. Kobiety pracujące zawodowo powinny po urodzeniu dziecka otrzymywać płatne urlopy macierzyńskie, na okres potrzebny do osiągnięcia przez dziecko wieku przedszkolnego. Niezbędne jest prowadzenie przez państwo polityki pronatalistycznej, co wymaga m.in. zmian w istniejącym ustawodawstwie.

13. Konieczny wzrost opieki nad ludźmi starszymi i niezdolnymi do pracy wymaga całkowitej reformy rent i emerytur oraz wprowadzenia dla wszystkich jednolitego systemu tak w zakresie składek, jak i wypłat. Dla zapobieżenia procesowi utraty siły nabywczej rent i emerytur - należy automatycznie korygować ich wysokość wraz ze zmianą kosztów utrzymania.

14. Konieczne jest natychmiastowe przeciwdziałanie rozwojowi plag i schorzeń społecznych. Przede wszystkim należy w sposób zdecydowany, stosując zróżnicowane środki społeczne, ekonomiczne, wychowawcze i prawne, przystąpić do zwalczania pijaństwa.

V. Historyczna alternatywa.

Zgłaszając kandydatów na posłów do Sejmu PRL i ogłaszając swój program wyborczy - Konfederacja polski Niepodległej zdaje sobie sprawę z tego, że nie nadszedł jeszcze czas, w którym społeczeństwo polskie mogłoby swobodnie wypowiedzieć się w wolnych wyborach i nie nadszedł jeszcze czas zwycięstwa wyborczego partii niepodległościowej. Cel naszych działań obecnych jest ograniczony. Przystępujemy do kampanii wyborczej, bo chcemy wykazać społeczeństwu polskiemu i opinii światowej, że po dziesięcioleciach monopolistycznego władztwa komunistycznego nad polską pojawiła się historyczna alternatywa. Tą alternatywą wobec rządów PZPR są rodzące się siły niepodległościowe, a wśród nich zorganizowana jest partia polityczna - Konfederacja Polski Niepodległej. Ponad trzydzieści lat temu, w wyborach ze stycznia 1947 roku, komunistycznej władzy i radzieckiej dominacji usiłowało się przeciwstawić Polskie Stronnictwo Ludowe. Mimo przytłaczającego poparcia społeczeństwa, PSL zostało fizycznie rozbite, naród zastraszonego terrorem UB i NKWD, a wyniki wyborów sfalszowane. Od tamtego czasu żadne jawne ugrupowanie polityczne w kraju nie wysunęło politycznego programu alternatywnego wobec programu PZPR. Co najwyżej, krytykowano najbardziej jaskrawe przejawy antynarodowej polityki PZPR, domagano się sprawiedliwości dla niewinnie prześladowanych i postulowano reformy wewnętrzne PRL, nie naruszające

istoty rzeczy - monopolu władzy PZPR i uzależnienia Polski od ZSRR. Dopiero wraz z powstaniem pluralistycznej opozycji demokratycznej i niepodległościowej oraz utworzeniem Konfederacji polski Niepodległej, pierwszej od ponad trzydziestu lat jawnie działającej w kraju, niepodległościowej partii politycznej, pojawiła się znów przed narodem polskim alternatywa: albo wykonywać program PZPR ograniczania praw obywatelskich, katastrofy politycznej i gospodarczej oraz rosnącego uzależnienia od ZSRR - albo zrealizować program odzyskania niepodległości i budowy demokratycznej, pluralistycznej i sprawiedliwej Trzeciej Rzeczypospolitej. Jest to alternatywa polityczna, zarysowana niezależnie od tego, że przeciwstawne programy głoszą ugrupowania o nieporównywalnej sile materialnej. Wobec potężnej PZPR, dysponującej prawie wszystkim - KPN jest mikrosiłą, której brakuje prawie wszystkiego. Ale o słuszności programu nie decyduje siła, która za nim stoi. Ponadto stan dzisiejszy nie jest wieczny, jutro będzie inny. Wreszcie - decyduje nie tylko siła materialna. Pod względem moralnym i politycznym przewaga jest po stronie formacji niepodległościowej. Uznała to milcząca PZPR, niezdolna do podjęcia publicznej dyskusji politycznej z KPN, broniąca się jedynie środkami administracyjnymi i policyjnymi. PZPR czyni wszystko, aby historyczna alternatywa: Polski wolnej i niepodległej - albo zniewolonej przez narzuconą władzę - nie mogła być rozstrzygnięta w wolnych wyborach. Ale wystarczy ujawnić alternatywę, aby wybór zaczął być dokonywany, najpierw przez nielicznych, a prędyj czy później przez każdego Polaka. Wpierw będzie to wybór ludzkich sumień, potem dopiero w ludzkich działaniach, gdyż po tylu dziesięcioleciach klęsk narodowych i poczucia bezsily, trudno przejść od powszechnej bierności do odważnego czynu. Ale taki wybór nastąpi. Wszyscy w Polsce wiedzą, po której stronie opowie się wówczas przytłaczająca większość narodu. Konfederacja Polski Niepodległej zwraca się do każdego, kto nie zatracił poczucia godności i miłości Ojczyzny, wzywa: Zbudź się Polsko, skrusz kajdany!

Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej

Warszawa, luty 1980 roku.